

Paradisets Børn – Aarhus Teater • Scala

Danmarkspremiere 28. november 1998

Introduktion til Jacques Prévert

Jacques Prévert er født år 1900 i Neuilly-sur-Seine på en stormfuld dag.

Hans ungdom var vild og primitiv, som den må forme sig for en autodidakt, der vil lære livet at kende inden han ser det beskrevet i bøgerne. Kort efter at surrealismen i 1924 var en foruroligende kendsgerning blev han en af dens medkæmpere, særlig tilknytning havde han til gruppen kaldt "Slotsgadens" eller "de la rue du Château" som bl.a. omfattede Michel Leiris og Marcel Duhamel, der senere blev den berømte skaber af kriminalserien "Série Noire" et navn som Prévert forresten er mester for. Deri er intet mærkeligt. Denne søn af Paris, hans slagfærdighed og udtømmelige fantasi er noget af det mest blændende og selvfølgelige udtryk, vi har for det folkelige parisiske humør og esprit. Plets kud efter plets kud leveret med en sådan overlegen sikkerhed, at han ikke engang gider se efter om målet er ramt. Det meste uoversætteligt.

I 1930 havde Prévert fået nok af den surrealistiske dogmatik og André Bretons pavevælde. Sammen med en gruppe af oppositionens folk forlader han bevægelsen, og de publicerer det epokegørende "Cadavre" rettet lige i synet på den surrealistiske ortodoksi. De vil bekæmpe en neo-religiøs tendens og går ind for en individuel selvstændighed, billetklipperen til himmerige er død som en sild. Nu gælder det friheden og dens fulde udfoldelse. Dette program, som var et af denne tids lykkelige begivenheder, er de hver for sig forblevet tro i tiden fremover, også efter at de skiltes. Alle interesserede kendere er enige om at Préverts bidrag til "Cadavre" var så langt det værdifuldeste i dette fælles opgør med *liglugten*. Den store nummermand, billetklipperen i *Miraklernes paradis* eksisterer ikke mer, færdig med ham! Det er slutningen på Préverts gravtale over Brenton, der for øvrigt lever i bedste velgående.

Året efter gjorde et digt "Forsøg på at beskrive en middag for store hoveder i Paris" Prévert med et slag kendt i hele Seinestadens intellektuelle verden. Men han fortsatte med at negligere sit litte-

rære ry, få samling på de ting, han spredte for alle vinde og som nu og da dukkede op i isolerede avantgarde-tidsskrifter, f.eks. i "Bifur", "Commerce" og "Soutes". Jacques Prévert var i denne periode optaget af noget helt andet. Han lavede film. Sammen med sin bror, iscenesætteren Pierre Prévert skaber han først "L'affaire est dans la sac", en burleske i surrealistisk ånd, som i dag er klassisk i alle filmklubber. Derefter i samme ånd med Marcel Carné som instruktør "Drôle de drame", som Storm P. anbefalede som verdens sjoveste film. Med udgangspunkt i dette samarbejde mellem P. og C. tog efterhånden noget nær det ideelle sjak af filmfolk i Europa skikkelse. (Chef-opérateur: Christian Matras, décorateur: Trauner, musicien: Joseph Kosma).

Og fremfor alt en ny kunstopfattelse, der behersker hele den filmiske fornyelse i Frankrig i trediveerne, hvis stil og mentalitet har været en god inspirationskilde for den italienske neorealisme efter dens ubestridelige hovedværker er film som "Tågerne kaj" og "Le jour se lève". I dette sjak er den dynamiske Prévert mere end *drejebogsforfatter*. Han er filmdigteren som præger alt med sin smag for frihed i alle dens former, en længe ventet tolk for manden på gaden, hans sociale pessimisme og sorte humor. Men afbalanceret af en stadig poetisk begejstring for livets enkle skønhed, forbundet med en dyb medfølelse blottet for medlidenhed. Préverts dialoger er i sig selv digte som med megen diskretion er smeltet ind i den filmiske anekdote uden nogensinde at forfalde til den klassiske poesis akademiske pragt.

Tandemen Prévert-Carné skabte endnu under krigen to filmværker i mesterklassen inden cyklen brød sammen, nemlig "Les visiteurs du soir" og "Les enfants du paradis". Bruddet kommer i 1945 med den økonomiske fiasko "Portes de la nuit", hvis kunstneriske kvalitet først rigtig gik op for kritikkerne mange år efter. Det samme var jo tilfældet med "Drôle de drame", da den fornylig blev vist i fjernsynet. Her har også en anden af Préverts film fået reprise, "Sortilèges" som han lavede med en ny makker, Christian Jacque. Af andre film skal næv-

nes "Hôtel du Nord" og drejebogen til Hugo-filmatiseringen af "Klokken fra Nortre-Dame".

Vi har set hvordan den åndelige radikalisme i Frankrig er blevet boykottet nu i mange år med alle til rådighed stående midler ligesom i det øvrige Europa, USA og USSR. I denne gølge atmosfære visner den italienske filmkunst bort og den blomstrende udvikling i f.eks. dansk maleri stagnerer i akademisk nærsynethed og provinsiel persondyrkelse. Vi ser nogle af tidens bedste kunstnere og digtere gå til grunde under dette pres: Wols, Pollock, de Staël, Dylan Thomas. Brødrene Prévert kan ikke længere få penge til at lave film for. Dokumentarfilmen "Den blomstrende alder" må simpelthen opgives på halvvejen på grund af myndighedernes uvilje og sabotage. I Mauriacs hoforgan "Le Figaro" advarer lederskribenten mod forevisningen af Préverts kortfilm i biograferne, fordi det er en realistisk-lyrisk reportage fra Aubervilliers slumkvarterer, som er til stor skade for Frankrig, da den kan bevirke at mange udenlandske turister bliver borte ...

Denne isolation tvinger J.P. til at koncentrere sine evner helt og holdent om egne emner og tvinger ham ud i den personlige berømmelse. Hans debutdigtsamling "Paroles" bliver i løbet af 1946-47 den største forlagssucces som en bog med modernistisk lyrik nogensinde har oplevet: 250.000 eksemplarer. Og alligevel kan Thierry Maulniers i "Introduction à la poésie Française" citere den reaktionære påstand: "En folkelig digter er umulig i Frankrig!" – På dansk foreligger "Det store spil om verdens vidundere" fra 1948 og børnebogen "Bim, det lille æsel". På fransk kan man få dem alle, "Histoires" fra det skelsættende år 1946, "Spectacle" 1951, lommekomedier og poesibøger som "Grand bal de printemps", "Lumieres d'hommes", "La pluie et le beau temps" og den sidste nye bog "Images", hvorfra "Vindrosen" bringer en collage på forsiden.

Hans digte og chansons sat i musik af Kosma opnåede via en halv million grammofonplader, at schlagerlyrikken i Frankrig blev tvunget til at højne niveauet!! – I den intellektuelle gæringsperiode efter befrielsen formede de i Saint-Germain des Prés succesmateriale for debuterende sangere, der nu er stjerner i toppen: Juliette Gréco, Yves Montand, les Frères Jacques. Det var tekster og filmrefrainer som "Til dig min elskede", "Frokost", "Barbara", "Et

la fête continue" og den tungsindige "Les feuilles mortes". Denne chanson tristesse handler om to, der engang elskede hinanden og siden skiltes. Minderne og skuffelserne er som visne løv, der er føjet sammen for at blive ført bort af nordenvinden. Og i sandet sletter havet alle spor efter det elskende par. Tonen og stemningen kan minde om en knapt så kendt film, hans "Les amants de Vérone".

De begivenheder som rent politisk har ført Frankrig mer og mer til højre i de seneste år har imidlertid opløst den kulturelle gæring, og da Prévert på trods af alt er forblevet tro mod sig selv er hans umiddelbare publikumstække naturligvis blevet af mindre aktualitet. De sidste illusoriske håb er ved at bryde, den galliske ungdoms personlige mod manifesterer sig sjældnere. Men i denne atmosfære af gaullisme, kolonikrig, depressiv radikalisme etc. virker Préverts paroler som et hår i munden: "Man skal ikke lade de intellektuelle lege med tændstikker". Man kan ikke sammenligne ham med satirikere undtagen Daumier. (Mennesket er bestemt til glæde, men mod denne glæde er der en permanent sammensværgelse, som det er digterens pligt at fortælle os om: dommere, paver, generaler, præsidenter, politiofficerer, diktatorer). Prévert er gået ind i en ny og mere ensom periode af sit forfatterskab, der som motto kunne have de ord, han engang satte på print: "Jeg har aldrig nogensinde skrevet ordet *had*." Han er manden med benene på jorden: "Fadervor / du som er i himmelen / bliv deroppe / så bliver vi her på jorden / som undertiden er så skøn." Denne skønhed har han tillige tolket i nogle digte til litografier af Miró og i digtet "Picassos Laterna Magica".

Litteraturhistorisk set virker han vel ikke som en poetisk skaber af første rang som f.eks. Henri Michaux. Han går ikke i højden, men i bredden og her rækker han umådeligt langt uden at anfægtes af ydre vanskeligheder. Tyngden i hans ord ligger i deres nøje overensstemmelse med hans personlige oplevelser og holdning. Man kan sige at Jacques Prévert står som en af talefilmens skabere. Han er far til den poetiske dialog som giver denne dramatiske form sin kunstneriske egenværdi. Hans rolle her er af første grad, skønt han i hele sit livsværk altid har tjent frihedens og menneskeliggørelsens idé.

Fra Springkniven. Tekster fra kulturrevolutionen af Jørgen Nash, Hernovs forlag, København 1976

Aarhus Teater og Hvidovre Teater præsenterer

Paradisets Børn

– en fransk kærlighedshistorie

Danmarkspremiere 28. november 1998

Aarhus Teater • Scala

Finlux 74F100 VGA

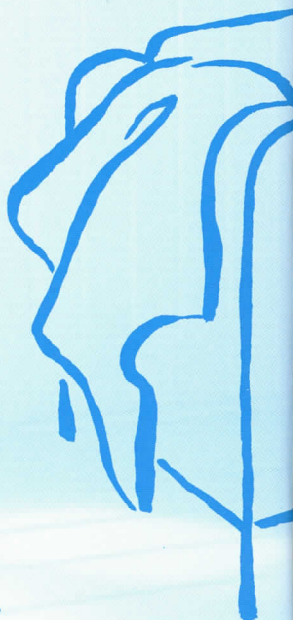
- Vi siger det uden at rødme: Det er årets flotteste 29" TV.
- 100 Hz gir dig det mest fuldkomne, flimrefri billede.
- VGA tilslutning til din PC, så du kan bruge e-mail, internet mm. via TV-skærmen.
- Let at installere og betjene. Taler dansk til dig i skærmenuen.
- Tekst-TV bli'r endelig let at bruge - ingen ventetid, når du vælger ny side.
- Pyster på elregningen, bruger under 1 watt i timen på stand-by.

Et billede så virkeligt som
det uden for dine vinduer.
En betjening så enkel som
at trække vejret.

Provokerende klart

En teknologi så logisk som
regnbuen på himlen.
Et design så smukt som den
rene, nordiske natur.

FINLUX
Design for life

audio
GRUPPEN

PL RADIO & TV

Præstevangsvej 2 • 8210 Århus V • Tlf.: 86 15 05 00

Paradisets Børn

Efter originalmanuskript af Jaques PRÉVERT

Iscenesættelse, oversættelse og bearbejdelse ... Kim Bjarke
Scenografi ... Steen Lock-Hansen

Musik af Ennio Morricone

dog, valsen på Café Rødhalsen af Elliot Goldenthal og pantomimemusikken af Karl Ernst Sasse

Pantomimisk konsulent ... Sacha World

Lysdesign ... Peder Jacobsen

Lyddesign ... Kim Engelbrecht

Danmarkspremiere 28. november 1998

Forestillingens varighed: ca. 3 timer inkl. pause

Forestillingen er støttet af Teaterrådet

RUNDT OM PARADISETS BØRN

Et projektsamarbejde mellem seks danske folkehøjskoler, ARTE, Aarhus Teater, Hvidovre Teater og Højskolerens Sekretariat omkring forestillingen *Paradisets Børn* har resulteret i bogen *Rundt om Paradisets Børn* og en dokumentarvideo som viser tilblivelsen af en teaterforestilling. Videoen, der produceres af Global Idé – med støtte fra Undervisningsministeriet og Danmarks Radio – forventes færdig ved årsskiftet og sendes på DR2 i foråret 1999.

Bogen *Rundt om Paradisets Børn* fortæller om forfatteren og mennesket Jacques Prévert. Om Frankrig i midten af forrige århundrede, tager på lystrejse i det franske teaterlandskab, ser på mimens kunst samt giver praktiske anvisninger til brug i undervisningen.

Bogen kan købes for kr. 80,- (kr. 60,- ved køb af min. 15 stk.) hos Aarhus Teaters billetservice, tlf. 8933 2622, mandag - fredag kl. 13.30 - 19.30, lørdag kl. 12.00 - 16.00.

- Forestillingsleder: Bruno Nielsen-Boreas
- Suffli: Birgitte Hansen
- Afvikling lys: Peder Jacobsen/Bo Høgh
- Afvikling lyd: Erik Dath
- Koreografisk assistance: Chris Blackwell
- Teatermalere: Anne-Marie Kjær
- Kostumierer: Hanne Gissel, Mehmet Hilmi
- Kostumeassistent: Ingrid Brande
- Frisør: Britta Høxbro
- Rekvisitører: Viggo Bay, Steen Jonassen
- Teaterforlag: Fatras Succession Jacques Prévert
- Tak til Jørgen Lykke Petersen for hjælp ved oversættelse
- Teknisk chef: Jens Ravn
- Scenemester: Kai Johansen
- Dekorationschef: Jørn Walsøe
- Teatersekretær/Markedsføringschef: Leif Due
- Teaterchef: Palle Jul Jørgensen
- Programredaktion: Jørgen Heiner, Agnete Krogh og Leif Due
- Foto fra afsluttende prøver: Jan Jul
- Plakat & program lay-out: Smidstrup Grafisk Bureau
- Tryk: C.C. Print 92 ApS

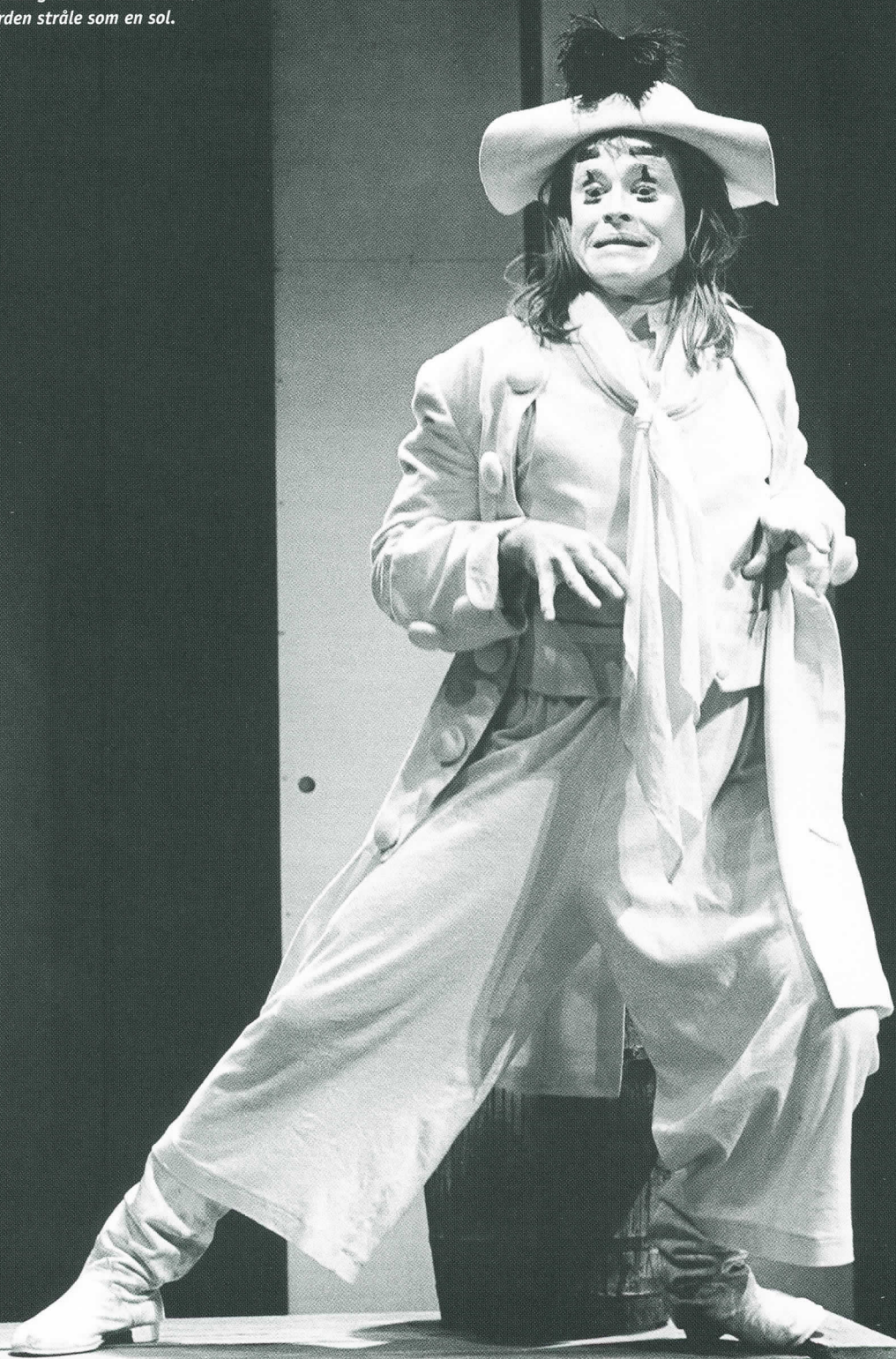
Sponsorer for Aarhus Teater

Aarhus Teater er
støttet af Århus Amt

BAPTISTE: Hvis alle, der boede sammen, virkelig elskede hinanden, så ville jorden stråle som en sol.

<u>Garance</u>	Mette Kolding
<u>Baptiste Debureau</u>	Caspar Phillipson
<u>Frédéric Lemaître</u>	Per Linderoth
<u>Nathalie</u>	Susanne Storm
<u>Francois Lacenaire</u>	Henning Olesen
<u>Grev Eduard de Monteray</u> og Baptistes far Anselme	Anders Baggesen
<u>Jéricho Tøjhandleren</u>	Victor Marcussen
<u>Madame Hermine</u> og artist på Funambules Teatret, Genevieve, Kvinde på gaden, Haltende gæst på Café Rødhalsen	Camilla Einfeldt
<u>Teaterdirektøren</u> og Udråberen, En politiassistent, Regissør på Grand Theater, Gæst på Café Rødhalsen	Jens Pedersen
<u>Avril</u> og Kriminalkommisæren, Den blinde, Artist på Funambules Teatret	Martin Ringsmose
<u>Scenemester Anita</u> og Kvinde på gaden med barn, Sara, Gæst på Café Rødhalsen, Gammel kone, Desdemona i "Othello"	Dya Hauch
<u>Portner på Funambules</u> og Kunden hos Lacenaire, En tyk borger med guldur, Sceneassistent på Funambules Teatret, Værten på Café Rødhalsen, En færing i Paris, Inkassator, Forfatter, Jago i "Othello", George	Thomas Milton Walther
Folk på gaden, Artister på Funambules Teatret, Karnevals gæster, Besøgende på Café Rødhalsen	Helle Bramsen Raun Klaus Vaad Anders Schneider
<u>Lille Baptiste</u>	Pelle Hessner Marcussen/ Asbjørn Thougard Gajhede

JACQUES PRÉVERT – aftenens forfatter

Fransk digter og manuskriptforfatter – født i Paris år 1900 og død i 1977.

Jacques Prévert sluttede sig til surrealismen i 1925 og deltog i denne gruppes aktiviteter indtil 1929-30, bl.a. som medlem af Collège de Pataphysique – en lille celeber parisisk sammenslutning (Ionesco og René Clair), baseret på Alfred Jarry (KONG UBU) og hans ideer, hvorefter Prévert begyndte at udgive digte i tidsskrifter og aviser. Han blev senere populær hos den eksistentialistiske eftertidsgeneration omkring bl.a. Camus, Sartre og Genet.

I perioden 1932-46 var Prévert optaget af at skrive manuskripter til og medvirke i film, og han havde i en tiårs periode (1936-46) et nært samarbejde med filmskaberen Marcel Carné. Det var Préverts indsats, der i høj grad skabte Carnés position som en af den poetiske realismes største filminstruktører – med filmene ET TOSSET DRAMA (1937), TÅGERNES KAJ (1938), – OG VED DAGGRY (1939), AFTENGÆSTERNE (1942) og ikke mindst PARADISETS BØRN (1944/45). Jacques Prévert var en meget livsnær og livsforelsket digter, der – fuld af humor – også kunne forvandle sig til en skarp satiriker i sine politiske vers med antikirkelig, antimilitaristisk og almen anarkistisk-socialistisk tendens. Han eksperimenterede med sproget, og hans satirisk-følsomme poesi om menneskelivet på godt og ondt gjorde ham umådelig populær.

”I sine rytmiske prosadigte indfører han dagliglivets jargon, lader ordene strømme frit, uden smålig hensyntagen til grammatik eller ordnet rækkefølge i tanker og billeder. Det er en folkelig, ukonventionel, men alligevel letfattelig og udpræget mundtlig virkende poesi – ofte skrevet direkte til oplæsning” (Helga Vang Lauridsen). Prévert var en af de få moderne franske digtere, som fik virkelig folkelig yndest blandt andet med sentenser som ”Alt er tabt, undtagen lykken”, eller ”Man skal hellere fremkalde misundelse end medlidenhed”.

I 1946 udsendte han samlingen PAROLES og i 1951 SPECTACLES, der hurtigt også kom som billigbøger og i meget store oplag. Mange af hans digte er sat i musik af bl.a. den ungarsk-franske komponist Joseph Kosma, der også skrev musikken til PARADISETS BØRN. På dansk foreligger et udvalg – JACQUES PRÉVERT – SANGE OG TEKSTER (1978) – opført på Café Teatret i København. – ”I al hans digtning spores en tro på det enkle menneskes værdi og en trang til at rydde alle de spærringer af vejen der hindrer dets udfoldelse” (Michel Olsen).

Jacques Préverts skuespil BAPTISTE – også med musik af J. Kosma – blev i 1946 en af Jean-Louis Barraults betydeligste forestillinger på Marigny-teatret i Paris.

v/ Jørgen Heiner

Mette Kolding & Henning Olesen

"Manden har i første række et hovede, for at kvinden kan fordreje det på ham." Jaques Prévert

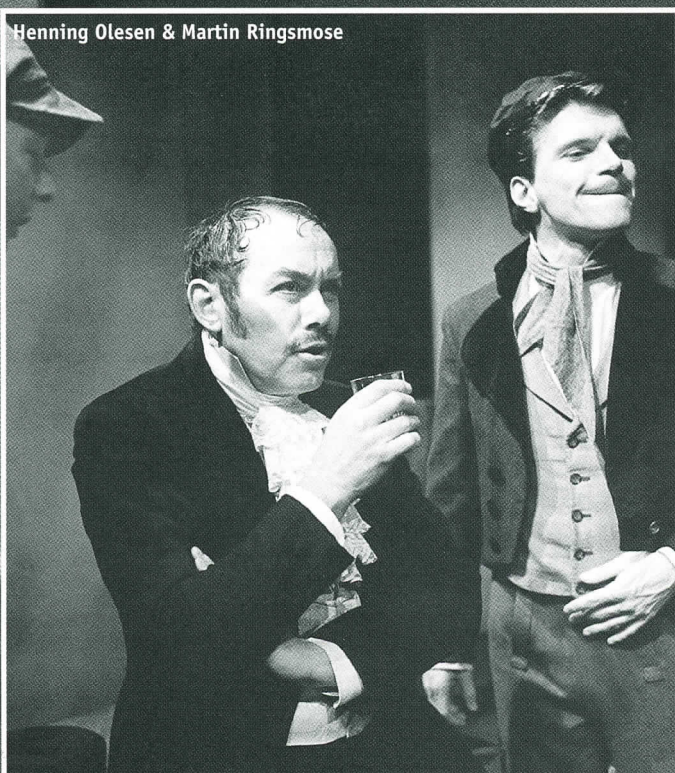

Casper Phillipson & Susanne Storm

Camilla Einfeldt & Per Linderøth

LACENAIRE: Du må søge i dig selv! Så gik jeg ind i mig selv for at søge ... Og jeg kom aldrig tilbage ... Men hvilken skæbne! Ikke at elske nogen. At være alene. Ikke at være elsket af nogen. At være ... fri.

Henning Olesen & Martin Ringsmose

Anders Baggesen & Caspar Phillipson

Per Linderøth & Jens Pedersen

Biografiske noter fra virkelighedens teater

DEBUREAU

Var en berømt og elsket fransk pantomimiker, der – i 1800-tallets første halvdel – skabte den blege eller hvidsminkede, elskovssyge Pierrot, en slags forfader til den danske – ganske vist mere robuste – Pjerrot, som vi kender fra den casortiske pantomime og fra Tivolis pantomineteater – og som siden dengang er blevet en arketypisk skikkelse i publikums bevidsthed.

Som medlem af en akrobatfamilie turnerede den bøhmisk-fødte Debureau rundt omkring i Europa – bl.a. på parisiske markeder – og i 1811 blev han engageret ved Théâtre de Funambules, hvor han med årene skabte sit enorme ry: den lidende, poetiske og skuffede – men altid håbefuldt elskende Pierrot.

Publikum flokkedes om han, og teaterkritikerne lovprieste hans talent, elegance og drømmende vision om kærlighedens sejrende magt. Husker vi ikke allesammen Pierrots ansigt vendt mod månen i fortvivlelse over sine lidelser eller sin forliste kærlighed.

Som enhver virkelig klovn døde DEBUREAU på teatret – og ikke i ensom isolation.

LEMAÎTRE

Antoine Louis Prosper Frédéric Lemaître (1800-1876) var en af det franske romantiske teaters mest elskede skuespillere inden for så forskellige genrer som tragedie, komedie, melodrama og farce. Han var i højere grad end nogen anden fransk skuespiller en levende-

gørelse af romantikken, og han rummede i sig alle dens brogede, fantastiske og excentriske sider.

Han havde romantikken i sig – den blodige, farvemættede, realistiske romantik – den der førte helt tilbage til renæssancen og middelalderens teater, og som aldrig frygtede springet fra det sublime til det komiske. Lemaître var den første af de store skuespillere, der helt brød med den formalistiske og efterhånden forældede faginddeling af roller.

Det var hos virkelighedens og fantasiens kunstner Debureau, at Lemaître lærte den vanskelige pantomimiske kunst, efter at han havde brudt med den officielle skuespillerskole.

Samtidens franske publikum forguede Lemaître, og en af hans digtervenner karakteriserede ham således – "elegant som en verdensmand, brutal som en mand fra Hallerne, undselig som et barn, fræk som en tjener, naiv som en ung pige, tillidsfuld som en borgermand, fordærvet og snedig som en gusten slyngel, tavs som en sammensvoren, åben og lattermild som en god og fornøjet bordgæst, mørk som en tordensky, buldrende som selve tordenen".

Da Frédéric Lemaître døde – mæt af dage og i en tid, som ikke mere forstod hans romantiske storhed – talte hans gamle kampfælle, digteren Victor Hugo, smukke ord ved hans grav – ord som hyldede den skuespiller, der havde givet hans dramaer scenisk liv og skabt romantikkens vandmærke på teatret.

v/ Jørgen Heiner

Camilla Ein Edt, Le Linderoth & Dya Hauch

Kærlighedens ord

Hvis I ikke med jeres Tunge fremfører tydelig Tale, hvorledes skal man da kunne forstaa, hvad I siger? I staar jo saa og taler hen i Vejret.

Paulus (Korinterbrevene 14.9).

Kærligheden er så logisk:

Alle modsætninger bliver forudsætninger
og sætningerne kommer forud
for logikken: jeg elsker dig, fordi det er sådan.

Henrik Nordbrandt (Ode til Blæksprutten).

Hvilket sprog taler kærligheden? Er den af mange ord, eller meddeler den sig helst i telegrammer og hænders lydløse skælv? Kort sagt: hvordan tiltaler man sin elskede – kræves der en særlig grammatik, eller gør man klogest i bare at holde sin kæft?

En ting står i hvert fald fast: kærlighedens ordforråd er blevet mindre, dét, der førhen lød tilforladeligt og på sin plads, klinger i dag som rustne fjedre og gammel sur protease. "Hvor er du dejlig!", forsøger man sig og er en nar allerede halvvejs. Eller "Jeg elsker dig", kærlighedens eget Abracadabra, dets løsen til alverdens flygtige sand og en stor blank poesi, der gør dynetøjjet hedt og kratter små mirakler i tapetet. Den holder bare ikke mere. Nu om dage er det kun tåber og popsangere, der siger den slags.

Vi har talt det ihjel, har vi, pint den sidste rest af troværdighed ud af det og begravet det under en tung dyne af løgn, guldalder og reklame. Kærlighedens vokabularium tørrede ind, efterhånden som det moderne blev post-moderne, i takt med at Hollywood sagde replikkerne bedre end os selv. Bag enhver verbal kærlighedsytring står således Ingrid Bergman og bag hende ét langt skingert ekko af popmusik og rimet tysk poesi. Dette er sprogets benhårde inflation, en grum og raffineret darwinisme, der gør store

sandheder små og forvandler det autentiske til raslende simili. Vi ikke længere elsker, vi "elsker", bestøvet som vi er med en mild og indolent ironi. Sproget kommenterer ustandseligt sig selv. Benægter alt.

Så, det er blevet umuligt at *sige* sin kærlighed, men gør det noget? Tag nu det mærkværdige trekløver i Paradisets Børn: jo mere Frédéric og Baptiste taler Fanden et øre af, jo mere længes Garance efter enkelthed, elskende "som ikke behøver at tale om deres kærlighed eller som taler om kærlighed med helt enkle og almindelige ord". "Jeg ryster af lykke", siger Baptiste, hvortil Garance tørt bemærker: "De taler som et barn... Sådan taler man i film, i drømme. Men ikke i det virkelige liv". Da – derimod – Baptiste er blevet verdens største mimekunstner, så er Garance på plads i logen. Aften efter aften sidder hun der. Fuldstændig bjergtaget af stilheden fra sin elskers mund...

Og deri er hun inde på noget vigtigt: kærlighedens modersmål hedder ambivalens og tales med mellemgulvet og blikkets skarpe kant. Det eneste du kan være sikker på er, at du altid kommer et sekund for sent og har fortalt dig, førend du overhovedet har lukket kæften op. Tag nu Klods Hans' ældre brødre som eksempel – de smurte ligefrem snakketøjjet med levertran for at få kurmageriet til at flyde nemmere. Og hvordan gik det dem? Prinsessen smed dem på porten og stak til søs med et DAMP-barn og en død krage.

Med andre ord: Det eneste kærlighedssprog, der med sikkerhed aldrig uddør, hedder *stilhed* og knitrer som en blanding af ild og foldet papir. "Ikke mere døvstumme-teater", skråler Frédéric, "Jeg VIL høre sene i salen. Jeg vil have ord". Men selv Frédéric Lemaître kommer til at lære stilheden udenad. Det gør vi nemlig alle.

CHRISTIAN GAUGAARD

Der er ikke plads til kærlighed

Når vi taler om kærlighed i vore dages vestlige kultur, må vi stille det spørgsmål, om den vestlige civilisations sociale struktur fremmer udviklingen af kærlighed.

At stille spørgsmålet er ensbetydende med at besvare det negativt.

Ingen objektiv iagttagelse af vor vestlige kultur kan

være i tvivl om, at kærlighed – næstekærlighed, moderkærlighed og erotisk kærlighed – er et forholdsvis sjældent fænomen, der er blevet erstattet af forskellige former for pseudo-kærlighed, eller rettere sagt forskellige former for kærlighedens opløsning.

Eric Fromm, (citater fra KUNSTEN AT ELSKE, 1956 – Hans Reitzel, 1970)

Henning Olesen

GARANCE: ... Jeg er et meget enkelt menneske, meget enkelt. Jeg er den, jeg er. Jeg kan lide at behage den, som behager mig. Så enkelt er det. Og hvis jeg har lyst til at sige ja ... så ved jeg ikke hvordan man siger nej.

LACENAIRE: Pas på min engel. Det er ikke klogt at se tilbage. Fortiden kan bide en i ansigtet som en vild hund.

Mette Kolding & Anders Baggesen

FORELSKELSE er teenagernes og de unges domæne, hævder man. Det er ikke noget der passer sig for den modne mand, den gifte kvinde med børn, den værdige politiker, den højtidelige biskop. Den hører filmstjerner og kunstnere til, fordi disse har bevaret noget

af den tidlige ungdoms letsind og uansvarlighed....

Ved at sige, at forelskelsen kun hører puberteten og ungdommen til og ikke andre aldre, begrænser man sig dog ikke til at konstatere et faktum. Man siger samtidig, at det er noget upassende, at det ikke sømmer

sig, at det er noget man ikke kan ... de opfører sig som "børn".

At opføre sig som børn uden at være børn betyder nemlig dette og kun dette: at løsrive sig fra en institution (forhold/ægteskab) på et tidspunkt hvor

man ikke burde rive sig løs. Når det drejer sig om et ungt menneske, er det tilladt at gøre det, ja anerkendt. Men ikke på noget andet tidspunkt i livet.

Francesco Alberoni, (citat fra FORELSKELSE OG KÆRLIGHED, 1980 – L & R 1992)

GARANCE: Kærligheden er enkel ...

Mette Kolding & Caspar Phillipson

Det er fjerde gang **KIM BJARKE** gæster Aarhus Teater. Første gang var i 1984 med *Dæmonernes Nat* – skrevet og iscenesat af Kim Bjarke, som afgangsupgave fra Statens Teaterskoles instruktørlinie. Senest har han iscenesat *Mojo* på Scala i 1996.

Kim Bjarke har udover utallige instruktøropgaver skrevet to skuespil; *Verden er gal*, *Gudrun* og *Jacobs Smil* begge opført på Aalborg Teater 1985 og 1988.

Han har desuden modtaget Turnéteaterprisen i 1994 og sceneinstruktørprisen Teaterkatten i 1997.

Blandt Kim Bjarkes iscenesættelser kan nævnes:

Verden er gal, Aalborg Teater, 1985
Play Strindberg, Det Kgl. Teater, 1988
Fremmedføreren, Aalborg Teater, 1988
Zoo story, Det Kgl. Teater, 1988
Et Dukkehjem, Aalborg Teater, 1990
Mein Kampf, DR-TV, 1991
Drømme og Stål, Det Kgl. Teater, 1991
Alpeglød, Husets Teater, 1994
Slutspil, Aalborg Teater, 1992
Døden og Pigen, Det Kgl. Teater, 1993
Gengangere, Aarhus Teater, 1993
Glade Dage, Hippodromen, 1995
Gidslernes Nat, Det Danske Teater, 1995
Den 25. Time, Det Kgl. Teater, 1996
Det velsignede Barn, Husets Teater, 1996
Mojo, Aarhus Teater, 1996
Liebhaverne, Husets Teater, 1997
På Herrens Mark, Det Kgl. Teater, 1997
Komedie i tyk tåge, National Theatret, Oslo, 1997
Massemorderen og hans venner, National Theatret, Oslo, 1997
Lustgården, Helsingborg Stadsteater, 1998

Musik af **ENNIO MORRICONE** – italiensk komponist, født i Rom 1928.

Efter en formel konservatorieuddannelse begyndte han sin kompositionsvirksomhed, der i 1961 førte ham til filmen – først og fremmest i samarbejde med Sergio Leone (1921-1989) og dennes elev Bernardo Bertolucci for hvem han skabte musikken til *La Luna* (1979), *Medløberen* (1970) og *1900* (1976), men også sammen med filminstruktørerne Bellocchio, Pasolini og Fellini.

Morricone er i særlig grad berømt for sine farverige og originale instrumenteringer, iørefaldende melodier og overraskende lyd-musikalske effekter, som spænder fra det sentimentalt melodiske til de skarpe dissonanser. Ennio Morricone har skrevet musik til over 350 film og evner at skabe intense stemninger i film som *Ginger og Fred* (1985), *Frantic* (1988), *Mine aftener i Paradis* (1989), *The Mission* (1986) og *Hamlet* (1990).

STEEN LOCK-HANSEN startede sit teaterarbejde i Schweiz. Hjemme igen blev han en overgang belysningsmester på Svalegangen og senere, på job for Den jyske Opera, mødte han den nu afdøde teatermaler og scenograf Helge Refn, som anbefalede ham som elev på Aarhus Teaters malersal. Her gjorde han sin uddannelse færdig i 1978 og blev derefter ansat som teatermaler. Sideløbende hermed begyndte han at arbejde som scenograf på forskellige teatre både i Danmark, Norge, Sverige og på Færøerne samt for Skuespillerskolen ved Aarhus Teater. Steen Lock-Hansen har siden 1989 arbejdet freelance, i alt er det blevet til ca. 75 scenografiopgaver, senest *Demokraten*, Musikhuset 1998.

Debuten som scenograf på Aarhus Teater fik han med *Fru Mimi* i 1981, med efterfølgende opgaver som;
Mens vi venter på Godot, 1981
Marathondansen, 1985
Et juleeventyr, 1987
Thors Brudfærd, 1988
Raquetta Bombardina, 1989
Brødrene Løvehjerte, 1990
Elverhøj, 1990
Kære frøken Jelena, 1992
Sanering, 1992
De fortabte spillemænd, 1992
Først bliver man jo født, 1994
3 x Rocky Horror Show, senest i 1995
Søster Coma, 1997

Steen Lock-Hansen har desuden virket som teatermaler på filmene *Charley og Steffen* og *Den enfaldige morder* samt stået for tv-scenografi til programmet *Faktisk* for TV2.

Desuden har han lavet flere teaterplakater. Steen Lock-Hansen har i år modtaget 1 års arbejdslegat fra Statens Kunstfond.

Til alle livets stjernestunder

Aarhus Teater og Hvidovre Teater præsenterer

Danmarkspremiere

Paradisets Børn

– en fransk kærlighedshistorie

Danmarkspremiere

Paradisets

– en fransk kærlighedshistorie

*Men livet skiller dem
som elsker hinanden
ganske stille, ganske blidt
som nordenvinden
sletter på stranden
de adskilte elskendes skridt*

JACQUES PRÉVERT

*Hvad er ungdom?
En drøm
Hvad er kærligheden?
Drømmens indhold.*

S. KIERKEGAARD

I 1800-tallets Paris følger vi en gruppe håbefulde unge mennesker, der alle drømmer om Paradis. Enten i form af Den store Kærlighed, Den store Forretning eller Den store Karriere.

Historien er baseret på to virkelige skikkelser, mimikeren BAPTISTE DEBUREAU og skuespilleren FRÉDÉRIC LEMAÎTRE.

Handlingen er koncentreret om den smukke og attraktive GARANCE og hendes tilbedere – den kyniske levemand og erotikker FRÉDÉRIC og romantikeren BAPTISTE. Skønt GARANCE er betaget af den åndfulde mimiker, bliver FRÉDÉRIC den foretrukne.

Adskillige år senere mødes BAPTISTE og GARANCE igen – men den dybe og sande kærlighed blomstrer kun en enkelt nat, så må de atter skilles for altid.

Ulykkelig kærlighed, hvis-du-ikke-kan-få-den-du-elsker-må-du-elske-den-du-kan-få, håb, skuffelse og skødesløse handlinger, som får fatale følger. PARADISETS BØRN er en sjælden menneskeklog og livserfaren historie, som skildrer det handlende og elskende menneske og viser samfundets indflydelse på menneskets muligheder. Historien afdækker menneskets forråelse i kampen for at overleve. Stykket er samtidig teater i teatret og viser teaterkunstens mangfoldighed: drama, komedie, krimi, parodi, rollespil, sang og varieté i en musikalsk kulisse.

Børn

Isenesættelse, oversættelse og bearbejdelse: Kim Bjarke
Scenografi: Steen Lock-Hansen

Det er lykkedes at få rettighederne til en scenisk bearbejdelse af JACQUES PRÉVERTS tekst til PARADISETS BØRN. Forestillingen, der er et samarbejde mellem Aarhus Teater og Hvidovre Teater, skriver teaterhistorie, idet det er første gang, denne forestilling opføres på en teaterscene i Danmark.

Spillefilmen PARADISETS BØRN havde premiere kort efter Frankrigs befrielse i 1945. Filmen blev en enestående succes, og den står fortsat som et af de største mesterværker i europæisk filmkunst.

De medvirkende i teateropsætningen er:

Mette Kolding
Per Linderøth
Caspar Philipson
Susanne Storm
Henning Olesen
Victor Marcussen
Anders Baggesen
Jens Pedersen
Camilla Einfeldt
Dya Hauch
Thomas Milton Walther
m.fl.

PARADISETS BØRN opføres på AMAGER BIO 9.-17. januar
og på HVIDOVRE MEDBORGERHUS 19.-30. januar 1999.

Forestillingen er støttet af Teaterrådet

For yderligere oplysninger og billetbestilling kontakt venligst HVIDOVRE
TEATER på telefon 3649 1240 eller BILLETNET på telefon 3388 7022.

Medvirkende/
Mette Kolding
Caspar Philipson
Per Linderøth
Susanne Storm
Henning Olesen
Victor Marcussen
Anders Baggesen
Jens Pedersen
Camilla Einfeldt
Dya Hauch
Thomas Milton Walther
m.fl.